

Bemærkninger til Udkastets enkelte Paragraffer.

Til Kapitel I.

I dette Kapitel er kun foreslaaet mindre væsentlige Ændringer. Det er muligt, at adskilligt flere kunde være ønskelige, men disse ligger i saa Fald udenfor de særlige Formaal, som Udvalget har sat sig for sit Arbejde, og som er angivne i Indledningen til denne Betænkning.

Til § 1.

Man har anset det for rigtigt, at Loven indeholder en Bestemmelse om, hvad der skal forstaas ved Ordet Midtstrøms, navnlig for stillestaaende Vandes Vedkommende, og den foreslaaede Forklaring dækker formentlig den Retsopfattelse, som ogsaa tidligere Lovbestemmelser har villet slaa fast.

Til §§ 2, 3 og 4.

Disse Paragraffer er enslydende med de nugældende.

Til § 5.

Det har vist sig paakrævet at indføre i Loven en Bestemmelse om, at der kræves dansk Indfødsret eller 2 Aars fast Ophold her i Landet for at blive delagtig i den fri Jagt paa dansk Søterritorium paa Havet og i Fjorde og Vige, idet Udlændinge har misbrugt den Ligestilling med danske Undersaatter, der hidtil har været indrømmet dem, til at drive Jagt i forskellige af vore Fjorde og Bugter uden at kunne udvises, selv om deres Jagtmetoder notorisk var meget ødelæggende for Vildtbestanden og derved til megen Skade for vore egne Erhvervsjægere (Jagt med Kanon paa Andeflokkene i Ringkøbing Fjord og Hobugten).

Til § 6.

Naar man har ment, at den Jordbrugeren indrømmede Ret til ubetinget at maatte fange, skyde og paa anden Maade dræbe en Række i Loven 8. Maj 1894 nævnte Fugle bør indskrænkes paa den i nærværende Paragraf foreslaaede Maade, begrundes dette i, at de fleste af de store Rovfugle: Glenten, Vandrefalken,

Hvepsevaagen og Ørnene er blevne saa sjældne, at de tidligere eksisterende Grunde til at erklære dem fredløse er faldne bort, og det samme gælder for Skarvens Vedkommende. For de smaa Rovfugles Vedkommende er man i Nutiden paa det rene med, at de er mere gavnlige end skadelige for Jordbruget, som Forfølgere af Rotter og Mus.

I Paragraffens 2det Stykke foreslaas det at stryge Ordene „paa enhver Maade“, fordi barbariske Fangst- og Drabsmaader i det hele taget bør være forbudte.

Til § 7.

Da der i Kapitellet om Fredningsregler er indført en vis Fredningstid for Kronhind, Daahind og deres spæde Kalve, er det nødvendigt i denne Paragraf at give Kronvildt og Daavildt en med Raavildt sideordnet Plads. Ændringen er i Virkeligheden kun formel.

Endvidere foreslaas Udtrykket „de fattiges Kasse i Sognet“ rettet til: „Hjælpekassen i Sognet“.

Man har dernæst ment, at Jordbrugeren Forpligtelse til at give Underretning til den jagtberettigede om et Stykke nedskudt Vildt eller til at aflevere det til Hjælpekassens Formand burde indskræpes ved en Bødebestemmelse. Det har vist sig, at den nævnte Forpligtelse ofte tilsidesættes, og da der her er Tale om værdifuldt Storvildt, der ved Forsømmelighed gaar til Spilde, maa en Indskræpelse af den omtalte Forpligtelse anses for betimelig.

Til §§ 8, 9 og 10.

Disse Paragraffer er enslydende med de nugældende.

Til § 11.

Man har ment det logisk rigtigt, at den Hundeejer, der lader sine Hunde strejfe omkring paa andres Jord uden Opsyn, foruden Erstatningspligt tillige ifalder Bøde for Overtrædelse af Jagtlovens Fredningsbestemmelser, da han jo faktisk har Ansvaret for, at disse Bestemmelser krænkes.